
Poslední zkouška víry

By David Wilkerson

December 6, 2004 „Synové Izraelští šli po suchu prostředkem moře ... a ... shromážděny jsou vody, stály tekuté vody jako hromada, sšedly se propasti u prostřed moře“ (Exodus 14:29,15:8).

Jak mocné a důsivé svědectví Izrael měl. Bůh vysvobodil svůj vyvolený lid tím, že nahromadil vody Rudého moře po obou stranách. Izraelité prošli bezpečně, ale mocná egyptská armáda byla zničena, když se vlny s rachotem zřítily zpátky dolů.

V Izraeli byla veliká sláva a radost nad tím, co Hospodin udělal. Lidé tancovali a zpívali, jásali: „Hospodin je (naše) síla... Hospodin jest udatný bojovník... A ve mnohé vyvýšenosti své podvrátil jsi povstávající proti tobě... Kdo podobný tobě mezi silnými, ó Hospodine? Kdo jest tak, jako ty, velebný v svatosti, hrozný v chvalách, činící divy?... Uveď se (svůj lid), a štípíš je na hoře důdictví svého... Hospodin kralovati bude na věky věků“ (viz Exodus 15).

Přesto o tři dny později vidíme ty samé Izraelce, jak reptají proti Hospodinovi, který je osvobodil. Když „nenalezli vod“ v poušti, reptali: „Co budeme pít?“ A za pouhých sedmdesát dvě hodiny po svém velikém zázraku zpochybovali samotnou Boží přítomnost uprostřed nich.

Žalmista píše: „Otcové naši v Egyptě nerozuměli předivným skutkům tvým, aniž pamatovali na množství milosrdenství tvých, ale odporní byli proti moři, proti moři Rudém“ (Žalm 106:7). V podstatě říká: „Dovedete si představit takovou nevíru? Oni pochybovali o Bohu přímo v místě svého osvobození, u Rudého moře. Právě byli svědky jednoho z nejúžasnějších zázraků v celé historii. A zpívali Bohu chvály. Přesto o tři dny později, když byla jejich víra zkoušena, křičeli: ‚Kde je náš Bůh? Je s námi nebo není?‘“

„V tom přikryly vody ty, kteříž je ssušovali, nezůstalo ani jednoho z nich. A ačkoli vřekli slovy jeho, a zpívali chválu jeho, však rychle zapomenuli na skutky jeho, a nečekali na radu jeho; ale jati jsouce žádostí na poušti, pokoušeli Boha silného na pustinách. I dal jim, čehož se jim chtělo, a však dopustil hubenost na život jejich“ (Žalm 106:11–15).

Navzdory všemu jejich reptání jim Hospodin zázračně sesílal k jídlu manu. A také jim poslal z nebe dolů křepelky, aby je zaopatřil masem. Teď měli Izraelci tolik jídla, že nevěděli, co s tím dělat. Písmo říká, že jedli, „každý, co snísti mohl.“

Ale když došli do Rafidim, opět tu nebyla voda. Ještě jednou vyžadovali od Mojžíše: „Dej nám vodu,“ a hrozili, že ho ukamenují. Mojžíš potom uhodil do skály a Bůh zposobil, že vytryskla řeka vody: „Otevřel skálu, i tekly vody, a odcházely přes vyprahlá místa jako řeka“ (105:41).

Všimněte si hned následujícího verše: „Nebo (Bůh) pamětliv byl na slovo svatosti své“ (105:42). Hospodin byl věrný svému Slovu. Opět svůj lid zázračně zaopatřil. Přesto to bylo zde v Rafidim, kde Izrael vyslovil své hanebné obvinění: „Je Bůh mezi námi nebo není?“

Bible objasňuje, že všechny tyto zkoušky zosnoval Bůh. Byl to On, kdo dopustil, že Izraelci hladověli a žíznil. A On je vedl do strašlivých zkoušek se speciálním záměrem: připravit je, aby vřekli Jeho Slovu. Proč? Chystal se je uvést do země, kde budou potřebovat absolutní důvěru v Jeho zaslíbení.

Když čtu tuto pasáž, říkám si, kolik křesťanů zakusilo Boží osvobození, jen aby byli rychle přivedeni na místo těžké zkoušky. Faktem je, že každá pravá víra se narodila v utrpení. Nemůže z nás vyjít

---

žádným jiným způsobem. Když jsme uprostřed zkoušky a obrátíme se k Božímu slovu – vybíráme si žít nebo zemřít podle jeho zaslíbení, které nám dal – výsledkem je víra.

Opravdu, takto roste víra: od zkoušky ke zkoušce, dokud Pán nemá lid, jehož svědectvím je: „Náš Bůh je věrný.“ Ale – jestliže v jedné zkoušce za druhou svou víru ztrácíme – jestliže neustále reptáme a stěžujeme si na své okolnosti – ztrácíme své svědectví. Opouštíme ten pravý záměr, ke kterému nás Bůh povolal, vyvolil a proměnil nás.

Později, když Izraelci došli do Kádes k řece Jordán, byli na dohled Zaslíbené země. Bůh jim řekl, že teď je čas vejít a obsadit zemi. Zvolili si poslat do Kananejské země dvanáct špehů, aby ji předem prozkoumali.

Lidé to nevěděli, ale Bohu už s nimi docházela trpělivost. Už jim slíbil, že půjde před nimi. Prohlásil, že se proti nim nemůže postavit žádný nepřítel a že bude bojovat jejich bitvy. Zaručil se, že strhne každou pevnost, aby je dovedl do zaslíbené země, a že z nich učiní vítěze nad všemi jejich nepříteli.

Při deseti příležitostech přivedl Hospodin Izrael na místo zkoušky. A ve všech deseti případech je zázračně osvobodil. Přesto Izraelci pokaždé ve své víře selhali. Teď měli stát tváří v tvář své poslední zkoušce.

Bůh věděl, že lidé byli spoutáni nevírou, že jim žádná víra nezbyla. Deset z dvanácti špehů se vrátilo s neradostnou, skličující zprávou, která nakazila celé společenství. Tito muži oznámili: „Ano, Kanaán je nádherné místo. Všechno je tak, jak řekl Bůh, že to bude. Ale země je plná obrů, kteří jsou schopni nás rozmačkat. V jejich očích vypadáme jako kobyly. A města jsou neproniknutelná jako pevnosti. Jejich zdi sahají na všech stranách až k nebi. Nejsme dost silní, abychom čelili tímto nepřítelům. My prostě nemůžeme vejít“ (viz Numeri 13).

Můžete na paměti, že Bůh již vydal příkaz jít vpřed a obsadit zemi. Co však bylo výsledkem této zprávy špehů? „Tehdy pozdvihše se všechno množství, křičeli, a plakal lid v tu noc“ (Numeri 14:1). Lidé raději naslouchali tímto špatným špehem místo aby věřili slovu, které řekl Bůh. A celou noc lomili rukama a přáli si zemřít. Znovu volali: „Proč bychom měli jít dál? Bůh nás oklamal.“

Jozue a Káleb byli mezi vyslanými špehy a protestovali proti této zprávě. Hlasitě promluvili ve víře: „Hospodin řekl, že nám dal tuto zemi. Nemůžeme podlehnout strachu a bouřit se proti Jeho slovu. Dokážeme vyhrát! Ochrana našich nepřítelů je pryč. Hospodin je odzbrojil a jeho přítomnost je s námi. Pojďme vpřed.“

Jaká byla reakce lidí? „Ukamenujme je!“ V tu chvíli toho měl Bůh dost: „I řekl Hospodin Mojžíšovi: I dokavadž popouzeš mne bude lid ten? A dokud nebudou mi věřiti pro tak mnohá znamení, kteráž jsem činil u prostřed nich?“ (Numeri 14:11). Bůh se ptal: „Kolik ještě zázraků se musí stát, než mi uvěří? Co se pro ně ještě musí udělat, aby přijali mé Slovo?“

Je tragédie, že totéž je pravdou o mnoha dnešních Božích lidech. Žijeme v době, kdy je Slovo k dispozici více lidem, než kdy bylo, kdy je možné slyšet evangelium ze sdělovacích prostředků v kteroukoliv dobu. Přesto, kolik je křesťanů, jejichž paměť má okno, pokud jde o Boží slovo, když jsou uprostřed krize? Jak často se místo toho obracejí na sílu svých paží, sami se hledají vysvobodit z krize, kterou jim připravil Bůh sám?

Nevíra Izraelců předčasně ukončila Boží věčný záměr s jejich budoucností. Mojžíš o nich řekl: „Národ

---

převrácený jest, synové, v nichž není žádné víry“ (Deuteronomium 32:20). Hospodin byl tebe připraven je vydat a zničit je. Když se Mojžíš přimlouval, Bůh prohlásil: „Odpustil jsem vedlé slova tvého... Že všichni ti, kteříž viděli slávu mou a znamení má, kteráž jsem činil v Egyptě a na poušti této, a kteříž pokoušeli mne již desátkrát, aniž uposlechli hlasu mého, neuzří zem té, kterouž jsem s přísahou zaslíbil otcům jejich, aniž jí kdo z těch, kteříž mne popouzeli, uhlédá“ (Numeri 14:20–23).

Víš, co tu Bůh říká? Každý Izraelec, kterému je dvacet a více let, zemře na poušti: „Na poušti této padnou mrtvá těla vaše... A synové vaši budou tuláci na poušti této čtyřicet let... až do konce vyhynou těla vaše na poušti“ (Numeri 14:29,33).

Bůh odložil svůj věčný záměr s Izraelem o dalších třicet osm let. A v těchto čtyřech desetiletích se církve na poušti skládala ze dvou rozdílných generací: těch nad dvacet let, kteří neměli žádnou vizi, a těch mladších, kteří doufali v Hospodina.

Jak mocný obraz dostáváme o nesmírném nebezpečí nevíry! Přemýšlej o důsu a konečnosti v Božích slovech k této nevěřící generaci. Říkal vlastně: „Nevejdete. Už vás vůbec nemůžu použít. Znovu a znovu jsem vás zkoušel a v každé situaci jste se ukázali jako naprosto nevěřící. Mohl bych vás zkoušet ještě dále třeba stokrát, ale pokaždé byste mi stále ještě nevěřili.“

„Dovedli jste mě až do bodu, kdy s vámi končím, už s vámi nebudu jednat. Je vám odpuštěno, ale v mém díle a v mých záměrech už pro vás nebudete. Teď už budete žít jen, abyste zemřeli. Po všechny zbývající roky budete chladnout.“

Sám jsem byl osobně svědkem takových ztracených životů u kdysi věrných věřících. Vzácná manželka jednoho misionáře v Africe zemřela během služby Pánu a zanechala po sobě truchlivého manžela a malou dcerku. Manžel se s tím nedokázal vyrovnat. Řekl: „Bože, jestliže tohle je zpusob, jakým jednáš se svými dětmi, pak ti nemohu sloužit.“ Tento muž opustil svou dceru a přátele v Africe a vrátil se do své domoviny. Zemřel jako alkoholik.

Bez víry je nemožné zalíbit se Bohu. Můžeš namítnout: „Ale všechno, co jsi až dosud říkal, je Starý zákon. Žijeme ve dni milosti.“

Vzpomeňte si na Boží slovo v epistoletě Židům: „A komu odpřisáhl, že nevejdou do jeho odpočinku? Přece těm, kdo byli neposlušní. Vidíme tedy, že nemohli vejít kvůli nevěře... Dávejte pozor, bratři, aby snad v nákom z vás nebylo zlé a nevěrné srdce, jež by se odvracelo od živého Boha“ (Židům 3:18–19,12).

Epistoleta Židům varuje novozákonní církve: „Mějte se na pozoru, věnujte pozornost příkladu Izraele. Jestliže nebudete, můžete padnout stejně jako oni. Klesnete do ošklivé nevíry. A to zmní váš život v jednu dlouhou, nepřetržitou poušť.“

Uvažujte o tom, co se stalo nevěřící generaci, která se vrátila zpět do pouště. Bůh jim jasně řekl, od vědce k soudcům, k Levitům až dolů, že Jeho ruka bude proti nim. Od teka budou znát jen bolest, tíse a hlad duše. Neuvidí Jeho slávu. Místo toho se budou zaměřovat na své vlastní problémy a budou pohlceni svými vlastními žádostmi a chťčem.

To je přesně to, co se děje všem nevěřícím lidem: jsou nakonec stráveni péčí o své vlastní blaho. Nemají žádnou vizi, žádné vědomí Boží přítomnosti a žádný modlitební život. Již se nestarají o své sousedy nebo o ztracený svět, nebo nakonec i o své přátele. Místo toho jsou jejich životy zcela

---

zaměřeny na jejich problémy, jejich obtíže, jejich nemoci. Jdou z jedné krize do druhé, uzavřeni ve své vlastní bolesti a trápení. A jejich dny jsou naplněny zmatkem, svárem, závistí a rozpolceností.

Po dobu třiceti osmi let Mojžíš pohlížel, jak jeden po druhém každý Izraelec z této nevěřící generace umírá. Když se ohlížel zpět na ty, kteří promarnili své životy na poušti, viděl, že všechno, před čím je Bůh varoval, se stalo: „Ruka Hospodinova byla proti nim k setření jich z prostředku stanů, dokudž nevyhladil jich“ (viz Deuteronomium 2:15).

Podobně dnes se někteří křesťané spokojí s pouhou existencí, dokud nezemnou. Nechtějí nic riskovat, věřit Bohu, růst nebo dospět. Odmítají věřit Jeho Slovu a zatvrdili se ve své nevěře. Teď žijí, jen aby zemřeli.

Nevíra Izraele začala jako malá jiskřička, ale byla rozdmýchána do plamene, který zachvátil celé společenství. Dovolte, abych vám ukázal, kde se nevíra Izraele rozhořela do zuřícího požáru. Stalo se to hned poté, co se oněch deset nevěřících špehů vrátilo se zlým poselstvím. Lidé se báli obvinít Boha, tak obviňovali sami sebe: „Jsme tak slabí, bezmocní. Nemáme, co je potřeba. Tito obrovití nepřátelé jsou pro nás příliš mocní. Roztrhají nás na kusy.“

Celou dlouhou noc vzlykali. A když vyšli druhý den ze svých stanů, byl jejich postoj: „Vzdáváme to. Až sem jsme došli. Bůh neodpověděl na naše modlitby. Musí v nás být něco zlého. Cesta je příliš obtížná.“

Občas jsme všichni vinni takovou nevěrou. Často, když stojíme tváří v tvář ještě dalšímu boji, dovolíme nepříteli, aby nás zastrašil. Jsme přemoženi nevysvětlitelnou osamělostí a zakoušíme pocit totální neschopnosti a nedostatečnosti. Jsme přesvědčeni, že nás Pán neslyší. A z našich srdcí vyráží volání: „Bože, kde jsi? Modlím se, postím se, studuji Tvé slovo. Všechno, co chci, je užší chození s Tebou. Proč mě z tohoto nevyšvobodíš?“

Stále vcházíme do své modlitební komůrky, ale necítíme se jako zbožní. Naše duše jsou vyschlé, prázdné, vyčerpané bojem. Přesto si netroufáme obvinít Boha, že nás v našem stavu opustil. Tak se k němu přibližujeme se svěřenými hlavami, bez odvahy a slabí. Modlíme se: „Pane, nic Ti nevyčítám. Jsi dobrý a jsi ke mně laskavý. Víím, že ten problém jsem já. Tolik jsem tě zklamal.“

Všechno, co od nás Bůh v takových časech slyší, je, jak jsme v Jeho pohledu neužiteční. Ale není to pokora. Naopak, je to otevřená urážka Otce, který nás adoptoval se smluvním zaslíbením, že nás bude milovat a podpírat, pomáhat nám po celý náš život. Když Mu říkáme, jak jsme špatní – jak jsme slabí a pro něj neužiteční – pohrdáme vším, co v nás již provedl.

V podstatě Bohu říkáme: „Otče, všechna tvá minulá jednání se mnou – všechna zjevení, která jsi mi dal, všechna ta příjemná společenství, která jsme spolu měli, všechno, k čemu jsi mě vedl, abych mluvil a svědčil ostatním – bylo marné. Všechna tvá požehnání a zázraky v mém životě na mě neměly žádný vliv.“ Jak je to pro Boha bolestivé! A to všechno proto, že se necítíme dobře. Dopustíme, aby nás naše sklíčenost přesvědčila, že všechny Boží skutky lásky, všechna jeho neuvěřitelná působení v našich životech pro nás nic neznamenala.

Pamatuji si takový čas skleslosti ve svém životě. Cítil jsem se na dně ohledně svého kázání, protože jsem si myslel, že jsem jen málo z toho aplikoval ve svém vlastním životě. Modlil jsem se: „Pane, kázal jsem tisíce kázání, přesto jsem si z nich mnoho vůbec neuchoval. Cítím se tak neschopný. Z ničeho tě neobviňuji, Pane. Víím, že problémem jsem já.“

Ale Duch svatý mi odpověděl velice konkrétními slovy: „Dost téhle sebelítosti. Vstaň! Jsi milovaný, povoláný a vyvolený. Požehnal jsem ti svým Slovem. Teď jdi a kaž je. Nezapomni jsi nic z toho, co jsi kázal. Až budeš cokoliv potřebovat, já ti to připomenu.“

Pán mluvil doslova, ale s láskou, vyhnal z mého modlitebního pokojíčku. A udělal to, protože s nevírou se musí jednat rychle. Kdykoliv jsme ve své víře zastrašení, musíme se ukáznit, připomenout si všechno, čím nás Bůh provedl. Musíme si pamatovat a vzpomínat na zázraky, které pro nás udělal v našich těžkých časech. A máme se radovat z poznání, že On má radost z toho, co v nás vykonal.

Během třiceti osmi let, kdy byl Izrael na poušti, probíhaly současně dvě věci. Zatímco jedna generace Izraelců den za dnem umírala, bez radosti a bídny, Bůh pozvedal novou „generaci víry.“ Tato mladší generace viděla, co se přihodilo jejich otcům a matkám, a rozhodla se: „Nechceme takto žít – mrzutí, prázdní, zaměřeni jen na sebe. Oni nemají žádnou víru, žádnou vizi. Ztratili opravdový smysl života.“

Všimni si, co Mojžíš řekl o této nové generaci: „Nebo Hospodin Bůh tvůj požehnal tobě při všeliké práci rukou tvých, a zná, že jdeš přes poušť velikou tuto; již čtyřiceti let Hospodin Bůh tvůj byl s tebou, aniž jsi měl v čem nedostatku“ (Deuteronomium 2:7).

Za tímhle vším, co jsem vám uvedl, je záměr. A to dovést vás k jádru svého poselství. A tím je, jak vím, že církev Ježíše Krista dnes čelí svému vlastnímu Jordánu. Ve skutečnosti se vody vylévají z břehů s ještě větší prudkostí.

Víš, v životě každého člověka přichází čas – stejně tak jako v církvi – kdy nás Bůh podrobí poslední, konečné zkoušce víry. Je to stejná zkouška, které čelil Izrael na pusté straně Jordánu. Co je tou zkouškou?

Je to podívat se na všechna nebezpečí vpředu – obrovité věci, které stojí před námi, vysoké zdi bídy a utrpení, knížectví a moci, které nás usilují zničit – a úplně se vrhnout na Boží zaslíbení. Tou zkouškou je zavázat se k životu víry a důvěry v Jeho Slovo. Je to závazek říci, že Bůh je větší než všechny naše problémy a nepřátelé.

Náš nebeský Otec nehledá víru, která jedná občas s jedním problémem. Hledá celoživotní víru, doživotní závazek říci Mu za nemožné. Tento druh víry přináší klid a pokoj naší duši bez ohledu na naši situaci. A my máme tento klid, neboť jsme se jednou pro vždy rozhodli: „Můj Bůh je větší. On je schopen vyvést mě z jakýchkoliv a všech utrpení.“

Bůh nakreslil čáru a každý křesťan stojí před ní. Náš Pán je milující a trpělivý, ale nedovolí svým lidem, aby přebývali v nevíře. Nebude jen tak stát a přihlížet, jak jeho církev ztrácí své svědectví, lomí rukama a brečí: „Je Bůh s námi nebo není? Proč nás z této zkoušky nevysvobodí?“

Možná jsi znovu a znovu testován. Teď pro tebe nastal čas, abys učinil rozhodnutí. Bůh chce víru, která vydrží konečnou zkoušku. Tohle je víra, která ničemu nedovolí, aby tě to zviklalo a odvedlo od jistoty a víry v Jeho věrnost.

Když končí Mojžíšův čas s Izraelem, přicházíme ke knize Jozue. Teď je všechno ze staré nevěřící generace pryč. A nová generace víry stojí na stejném místě rozhodnutí, kde stáli jejich otcové, u Jordánu. Co se stalo? Řeka se před nimi otevřela, tak jako se otevřelo Rudé moře. A oni prošli na druhou stranu.

Přesto, hned při příchodu, čelila tato nová generace mocnému nepříteli. Zjistili, že zírají vzhůru na mocné Jericho, místo se silnými, neproniknutelnými zdmi. Zbytek příběhu znáte: tyto zdi spadly, díky víře!

Co je doopravdy víra? Kolem předmětu víry je tolik teologie. Jednoduše řečeno, víme, že si ji nedokážeme vykouzlit. Nemůžeme ji vytvořit opakováním: „Já věřím, já doopravdy věřím...“ Ne, víra je závazek, který činíme, že budeme poslouchat Boha. Poslušnost svědčí o víře.

Když stál Izrael tváří v tvář Jerichu, bylo lidem řečeno, aby nepromluvili ani slovo, jen prostě pochodovali. Tito věrní věřící si nešeptali: „Pomoz mi věřit, Pane. Tolik chci věřit.“ Ne, byli zaměřeni na jedinou věc, kterou od nich Bůh požadoval: poslechnout Jeho Slovo a jít dopředu. „Víra je tedy ze slyšení a slyšení skrze slovo Boží“ (Římanům 10:17). Slyšení Slova v sobě zahrnuje činit ho, poslouchat ho.

Bylo jim řečeno, aby pochodovali v určitém uspořádání, a troubili na své nástroje v jistém počtu opakování. Co nám to všechno říká? V Božích očích je víra záležitost prostého poslechnutí Jeho slova.

Přemýšlej o tom. Když bylo Jozuemu řečeno: „Nešli jste tou cestou prvé“ (Jozue 4:3), Bůh mu řekl: „Tohle je čas zavázat se k úplné důvěře. Do této chvíle jste byli živi jen o chlebu. Teď je čas chopit se víry. Nemůžete se spoléhat na své pocity nebo na své schopnosti. Budete muset věřit každému slovu, které vám řeknu.“

Když přišlo Slovo, bylo to tohle sdělení: „Zdaliž jsem nepříkázal tobě, řka: Posilni se a zmužile se měj, neboj se, ani lekej, nebo s tebou jest Hospodin Bůh tvůj, kamž se koli obrátíš“ (Jozue 1:9).

Milování, tohle je víra. Znamená to přiložit své srdce k uposlechnutí všeho, co je psáno v Božím slově bez pochybování nebo braní na lehkou váhu. A my víme, že když jsou naše srdce rozhodnuta poslechnout, Bůh zajistí, že nám bude Jeho Slovo jasné, beze zmatků. Navíc, když nám On přikáže, abychom něco udělali, On nás vybaví mocí a silou k uposlechnutí: „Ten, kterýž jest mdlý, nechť řekne: Udatný jsem“ (Joel 3:10). „Závěrem, bratři moji, posilněte se v Pánu a v moci jeho síly“ (Efezským 6:10).

Přichází čas, kdy všichni z nás musí říci: „Ježíši, chci s tebou chodit ve víře. Jsem unavený ze života nahoru a dolů, z pochybností pokaždé, když se vyskytne nějaký boj. Ty jsi nakreslil čáru. A já tuto čáru překračuji vírou. Ty jsi slíbil, že budeš bojovat za mě. A já Ti věřím.“